

LIBRIS

We know
books

1854-1920

A. Macedonski

ALEXANDRU MACEDONSKI

OPERE

Ediție în două volume

1

POEZIE

Ediție de Paul CERNAT

Știința

CUPRINS

Un hidalgo al poeziei moderne față cu posteritatea (<i>Paul Cernat</i>)	5
Tabel cronologic (<i>P. C.</i>)	24
Notă asupra ediției (<i>P. C.</i>)	42

POEZIE

Din volumul
PRIMA VERBA (1872)

[Gustai și fericirea!...]	44
Primăvara	44
Primul pas	45
Adio	46
Prin selbea-ntunecoasă	46
[Nimic n-aștept aicea, nici glorie, nici mărire]	47
Sunetele bălții	47

Din volumul
POEZII (1882)

Ocele	48
Formele	50
Noaptea de aprilie	51
Accente intime	53
Poeții	56
Într-un album	57
Mângâierea dezmoștenirii	59
Cântec de renaștere	61
Noaptea de septembrie	61
Întâiul vânt de toamnă	63
După miezul nopții	64
Noaptea de iunie	65
Plapumă și căpătâi	68
Dezastru	68
Ningea	69
Vioristul	69
Hinov	70

De-aș fi scris	71
Calul arabului	72
Templul bogăției	73
La suflet	74
Asupra morții unui avocat	74
Înmormântarea și toate sunetele clopotului	74
Lupta și toate sunetele ei	75
Destinul	75
Unui unchi	76
La harpă	77
Frunză de chiparos	80
Focul sacru	80
Tineretea	80
Precum	81
Odă la condeiul meu	82
Filozofia morții	84
A fost să fie	86
Albaspina	87
Reîntoarcerea	88
Răspuns la câțiva critici	89
Acorduri sfărâmate	91
Un beneficiu	92
Providența	94

Din volumul
EXCELSIOR (1895-1897)

Guzlă	97
Cele trei năluci	98
Valțul rozelor	98
Excelsior	99
Stepa	100
Cu morții	103
Vis de mai	104
Psalmi moderni	106
I. Oh! Doamne	106
II. Țărână	106
III. Iertare	106
IV. Dușmanii	107
V. Zburam	107
VI. Și-au zis... ..	107
VII. Cât am trudit... ..	108
VIII. Eram	108
IX. N-am în ceruri	108
X. Doamne, toate... ..	109
XI. M-am uitat	109

Buchetul	110
Grija de mâine	111
Noaptea de noiembrie	111
Sub stele	121
Açşam Dovalar	121
Dormi dulce.....	122
În răstriște	123
În Arhangel	123
Cântec	124
Plecare	124
Porunci verlainiane	125
La bestii	125
Copiii	126
Naiada	127
Apolog	127
Noaptea de mai	128
Castele-n Spania	130
Orchestrare	133
Noaptea de martie	133
Zori roze	136
Banchet la curte	136
Prietenie apusă	137
Vaporul morții	138
Primăvara	139
Bucolica undă	140
Pe balta clară	140
Mă uit la cer	140
Asupra primului meu volum	141
Noaptea de februarie	141
Niponul	148
Pe un album	148
În noapte	148
Libelule	149
În atelier	149
Hora	150
Noaptea de ianuarie	151
<i>Homo sum</i>	154
Fântâna	154
Moise	155
Bătrâna stâncă	156
Comori de aur	156
Epigraf	157
Ospățul lui Pentaur	157
Neron	160
Zi de iarnă	161
Înjurați-mă, prieteni	163

Avânt	163
Pe lacul di Garda	165
Din ce în ce... ..	165
Vânt de toamnă	166
Tu ce ești a naște	167
Se duce... ..	168
Curtea cu Jurați	168
Stuful de liliac	170
În arcane de pădure	170
Pădurea	171
Amorul	173
Ursitoarele	174
Sub munți	174
Între frunze	175
Leul	176
Epigraf	176
Faunul	177
Noaptea neagră	177
Nepăsare	178
Știi tu... ..	179
Când aripi... ..	179
Ură	180
Vei crede	180
Noaptea de iulie	180
Epigramă	181
Răzmerița morților	182
Noaptea albă	182
Tutunul	183
Visul fatal	183
Cântecul și poetul	184
Către viitorime	185
Gândului	186
Epigramă	187
Țara tainică	188

**Din volumul
FLORI SACRE (1912)**

Avatar	189
Noaptea de decembrie	189
Mai	196
Imn la Satan	197
Castelul	198
Vasul	200
Corabia	201
Mănăstirea	201
Camee	203

I. Cuvântul	203
II. Nu trebuie	203
III. Cinstiute	203
Cântecul ploii	203
Rimele cântă pe harpă	204
Dor zadarnic	205
Lui Cetalo Pol	205
Lewki	206
Doina sărăciei	208
Dialogul morților	209
Năluca unei nopți	215
O umbră de dincolo de Styx	217
Oh! Suflet orb	217
Perihelie	218

**Din volumul
POEMA RONDELURILOR (1927)**

Rondelurile pribege

Rondelul lucrurilor	219
Rondelul orașului mic	219
Rondelul de aur	220
Rondelul lunii	220
Rondelul crinilor	221
Rondelul țiganilor	221
Rondelul cercetașilor	222
Rondelul plecării	222
Rondelul orașului din Indii	223
Rondelul morii	223
Rondelul contemporanilor	224
Rondelul meu	224

Rondelurile celor patru vânturi

Rondelul cupei de Murano	225
Rondelul privighetorii	225
Rondelul trecutului	226
Rondelul oglindei	226
Rondelul domniței	227
Rondelul orașului de altădată	227
Rondelul orelor	228
Rondelul ajungerii la cer	228
Rondelul ctitorilor	229
Rondelul coroanelor nepieritoare	229

Rondelurile rozelor

Rondelul rozelor ce mor	230
Rondelul lui Saadi	231
Rondelul rozelor din Cișmeği	231
Rondelul marilor roze	232
Rondelul beat de roze	232
Rondelul cascadelor de roze	233
Rondelul privighetorii între roze	233
Rondelul rozelor de august	234
Rondelul rozei ce înflorește	234
Rondelul lui Saadi ieșind dintre roze	235

Rondelurile rozelor de azi și de ieri

Rondelul rozelor de azi și de ieri	235
Rondelul nopții argintate	236

Rondelurile Senei

Rondelul înecaților	236
Rondelul florilor de lună	237
Rondelul Parisului iad	237
Rondelul dezastrului mondial	238
Rondelul uriașului	238
Rondelul ticăloșilor	239
Rondelul înălțimilor	239
Rondelul Franței burgheze	240
Rondelul duminicilor de la Bellevue	240
Rondelul sfârșitului	241

Rondelurile de porțelan

Rondelul lui Tsing-Ly-Tsi	241
Rondelul podului de onix	242
Rondelul pagodei	242
Rondelul apei din ograda japonezului	243
Rondelul muzmeiei	243
Rondelul opiumului	244
Rondelul Mării Japoneze	244
Rondelul crizantemei	245
Rondelul Ioshiwarei	245
Rondelul chinezilor din Paris	246
Epigraf final	246

Dorința poetului	247
Reîntoarcerea	249
Iubirea lumii	250
Sărac și curat	251
Un tânăr poet murind	252
Secolul	254
Diogene	254
Meditațiune [Când noaptea descinde...]	255
Decepțiuni	256
Geniurilor	258
Improvizatie	259
Caritate	260
În străinătate viața e amară	261
Meditațiune [Ce este după moarte?...]	262
Creațiunea	263
Meditațiune [Oricine-și are scrisa...]	264
Legenda unui castel din Tirol	264
Speranța	266
Nălucirea	268
Sonet	270
Asupra unui amic poet	270
Destul	271
Imn	272
Lacrimi	273
De-mi spui... ..	275
Sentință	275
Doamne!... ..	276
Balul	276
Către Dumnezeu	277
Pe când... ..	278
Amintiri	278
În sunetul muzicii	279
Amărăciune	280
Timpul dulce	280
Nu!	281
Lui Anghel Demetrescu	281
Albumul	282
Căprioara	283
Nebunul din Golia	284
Elegie	284
Te înțeleg, o! Țepeș... ..	285
Cavalerul kurd	286
Cântec	286
Afinități	287
Asupra unei gravuri	288

Două științe	289
Nuntă de zăpadă	289
Voi să m-odihnesc... ..	290
Fericirea	290
Credință	291
<i>Alea jacta est</i>	292
Epoca	293
Naufragiu	294
Cântec voluptuos	294
Blestem	295
Frunza de imortelă	295
Nimic, nici chiar speranța... ..	296
Aripă	296
Între grozav și frumos	297
La un copil	298
Palidă umbră	298
Izvoarele din Sturzeni	299
Noaptea îngrozitoare	300
La visul profan	301
<i>Suo tempore</i>	302
Apus	303
Lui Victor Bilciurescu	303
Un vis profan	304
Raze	305
Unui cavaler guard	305
Vânt de stepe	305
Când toate trec și-mbătrânesc	306
Parfum mascul	306
Soare	307
Pe sănurile	307
Oh! Toate moarte	308
Brutala țepenie	309
Superb de forță brună... ..	309
Sonetul din zări	310
Elegie	310
Chitară	311
Epoda de aur	311
Romanța frunzei de chiparos	312
Sonetul nestematelor	312
Sonetul puterii	313

NOTE ȘI COMENTARII	314
--------------------------	-----

Din volumul
PRIMA VERBA
(1872)

[GUSTAI ȘI FERICIREA!...]

Gustai și fericirea!... Gustai și amorul!
Dar eu mai am încă curajul să plâng,
Când singur la toate am dat cu piciorul
Nevrând cu-ngrijire la sân să te strâng!

O! ce mic e omul și ce mult dorește!
Nimica nu-i place, nimic nu e bun,
Nu știe sârmanul nici chiar ce voiește.
Și om ca tot omul ca el fui nebun!

Dorit-am odată, amorul, plăcerea;
Dar cum pe aceste abia le gustai,
Vai, ele-mi părură amare ca fierea
Și dulcea lor cupă departe-arunca!

Florența, 1872

PRIMĂVARA

Primăvara naște, floarea înflorește,
Câmpul cu verdeață iară se vestește,
Dafinul albește,
De albele-i flori!
Arborii de cuiburi iar să încunună,
Mii de păsărele iară se adună;
Selbile răsună
De privighetori!

Fel și fel de fluturi, cu fel de culoare,
Zbor după o floare, pe o altă floare,
Mai încântătoare
Și mai cu profum!
Cerul se-nsenină, frunzele șoptește,
Razele de soare dulce ne-ncălzește;
Căci în fine este
Primăvar-acum!

Printre verzi tufișuri iute se strecoară,
Aici o femeie, dincoa o fecioară
Lesne crezătoare
C-un adolescent!
Echo repetează numai sărutate...
Numai jurăminte de sinceritate
Care sunt uitate...
După un moment!

PRIMUL PAS

Era seară... C-o fetiță
Malul râului urmam,
Și cu blânda ei cosiță
Eu mereu mă tot jucam.
Când p-un sân de desfătare
Eu cu mâna lunecam,
Când o gură de-mbătare.
Eu mereu tot sărutam!
Când prin lunca cea stufoasă
Amândoi ne-mpiedicam.
Și fiind noaptea umbroasă
Împreună tot cădeam;
Și cuprinși ca de turbare
Tot atunci ne sărutam.
Și dup-astă sărutare
Împreună ne roșeam
Ne roșeam și ne roșirăm!

București, 2 iunie 1872

Adio, câmpuri; adio, dealuri; adio, văi!
 Adio, oameni și buni, și răi!
 Adio, arbor și păsărică, și fluturel!
     Adio ție, albule miel!
 Mă duc departe în țări streine,
 Și zic cu pieptul plin de suspine:
 Adio, Lună din țara mea!
 C-aici frumoasă nu te-oi vedea!

PRIN SELBEA-NTUNECOASĂ

Îmi place către seară, prin selbea-ntunecoasă,
 Să șed lângă un arbor, să cânt și să privesc!
 S-ascult a filomelei cântare-armonioasă,
 Și-a celorlalte paseri concertul îngeresc!

S-aud murmurul dulce al apei cristaline,
 Ce printre flori și iarbă se scurge-ncetișor;
 Să văd razele lunii plăcute, ș-argentine,
 Venind să se reflecte în micul râșor;

Să-mi văd d-asupra frunții plutind strălucitoare
 A stelelor lumine, ici-colo peste cer,
 Și-n juru-mi umbra nopții așa de-ncântătoare,
 Ce-n lume răspândește tăcere și mister.

Atuncea cât îmi place să-mi uit d-această viață!
 Chiar rătăcind prin selbe să-mi uit că eu respir!
 Iar numai câteodată din creieri-mi pe față
 Să se reflecte încă vrun dulce souvenir!

Și astfel să trec noaptea prin selbea-ntunecoasă,
 Nutrindu-mă cu aerul îmbălsămit de flori,
 Să-mi uit prezenta viață, atât de dureroasă,
 Căci eu o voi relua-o în revărsat de zori!

[NIMIC N-AȘTEPT AICEA,
 NICI GLORIE, NICI MĂRIRE]

Nimic n-aștept aicea, nici glorie, nici mărire,
 Nici prin a mea cântare ca să-mi fac nemurire
     Acum nu mai doresc!
 Iar dacă câteodată a mea liră suspină,
 Nu este pentru lume, ci anima mea plină
     Nu pot ca să opresc!

Cercai să-mi deschid cale prin aste cântecele,
 Amicii mei cu toții au râs amar de ele!
     Nu voi ca să mai cânt!
 Decât când este noapte și când mugește vântul,
 Când nu m-aude nimeni mi se-ndoiește cântul,
     Căci el se pierde-n vânt!

SUNETELE BĂTĂLIEI

Bomba detună
 Precum în furtună
     Tună!
 Sabia lovește
 Omul răcnește,
     Glonțele
     Sfârâie
     Vâjâie
 Bombele!
 Tunul detună
 Precum în furtună
     Tună!

București, 1872

Din volumul
POEZII
(1882)

OCNELE

Guri deschise-n vârf de stâncă, galerii nemăsurate,
Bolți al căror arc se pierde într-un haos neguros,
Astfel se deschid sub munte ocnele înfricoșate,
Cel de pentru vecinicie loc de muncă fioros!
Aci fumurile lumii nu pot să se mai scoboare,
Și nici vaiete, nici lacrimi nu pot să reurce-afar',
Iar pe ceruri de-arde încă binefăcătorul soare,
Pentru cei ce sunt năuntru strălucește în zadar!
Scările în lungi spirale tremură ș-abia te poartă,
Pasul ți se-mpleticește, spiritul e-ncremenit;
De te uiți în jos pe gură, ca l-a Iadurilor poartă,
La privire ți s-arată un abis nemărginit!
Sute de lumânările licăresc înnegurate,
Și din fundul ce-ngrozește străbătând, pare că-ți zic,
C-aci, una lângă alta, zac ființe vinovate,
Cu victime înfierate de destinul inamic!
Însă dacă chiar lumina până sus abia pătrunde,
Zgomotul abia s-aude ca un vuiet subteran,
Și multiplele ciocane căror stâncă le răspunde
Cad p-al sării stei de piatră și recad c-un murmur van.

Eu m-am coborât în ele plin de-a lor imensă taină
Și ca într-un vis fantastic le-am parcurs și le-am văzut,
Catacombe îmbrăcate într-a negurilor haină,
Cum își prelungesc rețeaua pe sub muntele tăcut.
Zgomotul de voci confuze pare ș-azi că-l aud încă:
Câte inimi sfărâmate, Dumnezeule, -am văzut!

Câte chipuri sigilate de o suferință-adâncă,
Umbre searbăde și triste pe la ochi-mi n-au trecut!
Am văzut și tinerețea în deplina-i bărbăție,
Cu suavele ei forme și cu mușchii ei de fier,
Cu privirea ei în care arde-o stea de poezie,
Ridicând de disperare pumni nemernici către cer!
În zadar sunt însă toate. Cel ce intr-aci odată,
Vinovat, sau poate numai, dus de un destin barbar,
Inimă, putere, viață, să-și zdrobească singur cată,
Și să lase-orice speranță pentru vecinicie-afar'!
Am văzut și bătrânețea de ani mulți în două frântă,
Cu o mână tremurândă ridicând greul ciocan
Cum își plimbă împrejurii ochii care te-nspăimântă.
Ochi în care nu mai arde niciun simțământ uman!

Am văzut... și-n taină sfântă întrebatur-m-am atunce,
Ce sunt oare-acele umbre și de ce sunt ele-aci?
Într-a ocnelor urgie cine-n drept e să le-arunce?
Și pe-a răului cărare cin' le-a-mpins a rătăci?
Ce?... Se naște omu-ntr-însul cu a răului menire?
Merge el ca să omoare numai pentru-a omorî?
Ce?... Tâlhar te-ații la drumuri pentru gustul de răpire?
Ce?... N-aștepți până ce foamea vine a te doborî?
Ce?... Ești vinovat când iarna se coboară să te-nghețe,
Fără s-aibi o bucătură, tu, nici copilașii tăi?
Ce?... N-omori și-i lași să moară, pe când pot să se răsfețe
Într-a banului orgie bogătașii nătărăi?
Dar ce drept mai mult ca ție le-a dat Dumnezeu sub soare?
Pentru dâșii-a făcut numai ca pământul să dea rod?
Îmi iei pâinea, – îmi iei viața, și îmi ceri să nu te-omoare?
Ești bogat, dar din spinarea bietului popor nerod!
Vai! Ce-am convenit cu toții a numi societate,
Mult mai demnă ca tâlharii e de-acest cumplit locaș!
Statul e o ficțiune, iar dreptatea, strâmbătate,
Care duce omenirea dintr-un hop într-un fâgaș!
Am văzut... Și taina sfântă ce deplin mă cuprinsese
Își luă spre ceruri zborul părăsindu-mă-ngrozit...
Bolțile lung vuvuiră, facla-n mâini mi se stinsese,
Farmecu-ncetă, ș-afară, fără veste, m-am trezit!

Forma-nghite astăzi fondul, și-o justiție diformă
 Trece-n fața lumii dreaptă, dac-a pus dreptatea-n formă!
 Iar când sufletu-ți c-un altul fără preot s-a legat,
 Faptul în concubinagiu este-ndată proclamat.
 Trebuia în fața lumii să târăști acea ființă,
Coram populo, iubirea să-i aduci la cunoștință,
 Și cu fruntea înclinată sub betea, s-o expui
 La surăse cu-nțelesuri și la poftete oricui!
 Trebuia la ofițerul situației civile
 S-o mai duci, ca să-și înscrie numele pe vreo trei file,
 Și pe loc, după ce popa *Isaia* ți-a cântat,
 Mulțumit să pleci acasă spre a fi felicitat,
 Să chemi lumea să mănânce ciocolată și cofeturi,
 Să ai prânz de gală seară, și-alte multe marafeturi,
 Și la urmă comedia s-o pecetluiești c-un bal,
 Ca să-ți joace toți mireasa în vârtejul infernal,
 Iar când, unul câte unul, invitații mi te lasă,
 Să rămâi cu mama-soacră, sfeșnic neclintit în casă;
 Și s-o vezi cum la ureche îi șoptește-ncetinel,
 Sub pretextul s-o scutească de surprinderi de-orice fel,
 Vorbe multe și mărunte, care-o fac ca să roșească,
 Veștejindu-i de pe frunte lămâița feciorească!
 Singur când te vezi în fine, searbăd, rece, obosit,
 „Te iubesc”, îi spui alene, pe trei sferturi adormit,
 Și la rândul ei mireasa, l-acel glas sforăitor,
 Fruntea-și pleacă și adoarme pe-adormitul tău amor!
 Iată ce-nsemnează-ntocmai legiuita cununie,
 A societății de-astăzi principală temelie,
 Formă ce nendeplinită face din copii bastarzi,
 Din femei, prostituate ce-ar fi bune să le arzi,
 Și din tații de familii, ce de forme s-au scutit,
 Monștri de nerușinare, oameni de disprețuit!
 Dacă treci la tribunale, spre-a lăsa căsătoria,
 Găsești iar că și-n dreptate forma-și are-mpărăția,
 Astfel că îți pierzi averea dac-o formă vei scăpa,
 Sau de-a drept ajungi la ocnă între vii a te-ngropa!
 În armată este formă, în dreptate este formă,

În biserică tot formă, și-n gazetării – reformă.
 Formă în căsătorie, în virtute formă iar...
 Forma este-n fruntea legii, fondul este la dosar!
 Trebuie să naști în formă, dacă vrei să porți un nume;
 Trebuie să mori cu formă, dacă vrei să pleci din lume;
 La intrarea ta în viață, trebuie ca să-ți plătești
 Toate taxele intrării, că de nu, te păcălești.
 La ieșirea ta de-asemena, fără formă nu se iese,
 Că și-acolo ai de plată atestate de decese!
 Însuși eu, poet prin suflet, înșirând aici aceste,
 Fără ca să cuget, poate, jertfesc formelor funeste,
 Și umblând pe-a lui orbită, globul nostru vagabond
 Poartă astfel în spinare forme de-oameni fără fond.

NOAPTEA DE APRILIE

Mai ții oare încă minte noaptea-n care ne-am iubit?...
 Un moment! Și-n el o viață de un secol am trăit!
 Pentru tine ce-am fost însă? Tot ce-ai fost și pentru mine.
 Un capriciu de o clipă pe-ale inimii ruine!
 Iată tot. Fără-ndoială, noaptea, c-o vei fi uitat
 Și te miri de întrebare precum însumi sunt mirat;
 Unul și-altul, de atuncea, multe nopți avem de-acele
 Ca să ne-amintim de toate, este foarte-adevărat!
 Dar secretul întrebării, cunoscut inimii mele,
 Nu e-al meu să-l dau pe față, și-ți rămâne a ghici
 Pentru ce aceste vorbe vin pe buze-a-mi rătăci:
 „Mai ții oare încă minte noaptea-n care ne-am iubit?...
 Un moment!... Și-n el o viață de un secol am trăit!”

Eram tineri deopotrivă, visători ca Poezia,
 Grațioși ca Tinerețea, dulci ca două sărutări
 Care-aprind pe buze rumeni ale dragostei-mbătări!
 Tu în arte, eu în versuri, ne-ncepuserăm solia,
 Viitoru-n fața noastră surâdea, și între noi
 Sta capriciul molatic; iar deschis pentru-amândoi
 Se afla Musset pe masă. Mai ții minte, spune-mi, oare,
 Frazele armonioase din poema-ncântătoare,

Când perdelele alcovei tresăreau? Când Rolla, mut,
În beția cea din urmă sta cu sufletul pierdut!
Marion, pe-ale lui brațe, o copilă! cumpărată
Pe preț d-aur, de la mă-sa, se zbătea nevinovată!...
O! De ce n-am fost ca Rolla și ca el să fi făcut
A-mi fi noaptea cea din urmă noaptea ce-am păstrat în minte?...
Câte suferințe astfel nu mi-aș fi cruțat, și cât
N-aș dormi acum de bine printre mutele morminte,
Unde scapi de scârba lumii și de-al traiului urât!

Spune-mi, draga mea... Mă iartă că era să-ți zic pe nume!...
Poți să fii cu o femeie, dar de ești un om de lume,
Trebuie după aceea, doamnă, ca să-i zici, și eu,
Care fac din lume parte, ca un om cu manieră,
Pot să sar pe ici, pe colo, câte-un gard din drumul meu...
Însăși le-ai sărit adesea... Să sar însă-o barieră...
Nu e-n gustul dumatăle și nu poate fi-ntr-al meu!...
Doamna mea, dar. Mai ții minte?... Eu nu uit nimic... Încât
Focul ce ardea în sobă parcă-l văd. Tușeai p-atunce
Și credeai că Moartea, grabnic, are-n groapă să te-arunce:
Ea luă amorul nostru și se mulțumi pe-atât!
Este-adevărat, desigur: Nu făcusem jurămintă
Ca să ne iubim o viață cum se face-obicinuit!
Un capriciu de o noapte are altfel de cuvinte
Și, cu toate-aceste, o clipă cât un secol ne-am iubit!
Luna nu era în ceruri ca s-o am de mărturie,
Și-nchizându-și somnoroase ochii lor pătrunzători,
Stelele nenumărate de pe bolta azurie
Dormeau duse prin văzduhuri sub o grea manta de nori!
Ușa chiar era-ncuiată. Iar pe ulița deșeartă
Câțiva nătărăi de frunte se luaseră la ceartă,
Atrăgând de la fereastră pe un curios gardist,
Care, strâns la cataramă, în mundiru-i de cazarmă,
Dup-o lungă sărutare, auzise-n casă larmă...
Precum vezi, n-am niciun martor, și e lucru foarte trist!...
Lemnele trosneau sub flăcări și se-ncovoiau în două,
Însă în cenușă mută de atunci s-au prefăcut,
Că de-ar ști ca să vorbească revenind la viața nouă,
Multe-ar mai putea să spună ele, care ne-au văzut!

A! de n-ai uita nimica din momentele trecute,
Dacă noaptea de aprilă ți-a rămas în suvenir,
Vino, vom sorbi din cupa fericirilor pierdute.
Zilele vor curge line după-al nopților delir!
Sunt atât de tânăr încă, inima mi-e-atât de plină,
Buzele-mi șoptind un nume după dragoste suspină!
E ciudat, fără-ndoială, – că sunt ani întregi de zile –
Să-mi reamintesc de-o noapte printre nopțile de-aprilă,
Și cu gândul dus la tine, visător, să mă trezesc
Cu o patimă în suflet și în inimă c-un nume
Ca să-mi fluture pe buze și să-mi spuie că iubesc!
E ciudat, și n-am ce zice, dar ciudat așa cum este,
Face parte integrantă din a dragostei poveste:
Inima este-o enigmă și iubirea un mister,
Le urmez, și iată totul: să le înțeleg nu cer!
De e scris însă departe unde te-află-acuma, doamnă,
Să uiți nopțile de-aprilă pentru nopțile de toamnă
Și să râzi de-aceste versuri ale sufletului meu,
Uită-le, dar lasă-mi dreptul ca să nu le uit și eu,
Și să-mi zic ca mângâiere pentr-o patimă adâncă:
„Mai ții oare încă minte noaptea-n care ne-am iubit?”

O mai ții tu minte încă?...

Într-o clipă trecătoare cât un secol am trăit!”

ACCENTE INTIME

În zilele aceste când inima expiră,
Când egoismu-n aer ca molimă planează,
Când florile simțirii din piepturi se retează,
Când bunul trai e ținta la care se aspiră,
Când orice este nobil ne lasă reci și muți,
Când fruntea și-o ridică toți oamenii căzuți,
De ce nu e puțină s-adormi pe neașteptate
Și tocmai peste-un secol, nembătrânit d-etate,
Să te deștepți prin farmec la viață și lumină,
Călcând într-un nou secol pe-a vechiului ruină!